

ΦΙΛΟΜΗΛΑΙ ΔΡΑΚΟΥΛΗΙ

Παρά τὴν κλίνην ἀγωνιώσῃς κόρης ὠραίας καὶ προσφιλοῦς
 ἴσταται μήτηρ καὶ πρὸς τὸν Πλάστην ὄψοι δακρῶντας ὀφθαλμούς·
 δέετ' ἢ δύστηνος πλὴν ὁ Χάρων ἐνσκήψας λαῦρος καὶ φοβερός
 ἀρπάξει αἴφνης τὴν θυγατέρα ἀπ' τὰς ἀγκάλας γλυκειᾶς μητρός.
 Μάτηρ ἢ μήτηρ—Φιλῶ μου—κράζει καὶ τὴν θωπεύει καὶ τὴν φιλεῖ
 τὰ ὠραῖα ἑμμάτια μένονν κλεισμένα, τ' ὠραῖον στόμα δὲν τῆς μιλεῖ.
 «Φεύγεις Φιλῶ μου καὶ ποῦ μ' ἀφίνεις; ἔς τὰ ξένα μέρη θ' ἀναπανθῆς
 χωρὶς νὰ ἴδῃς γλυκὴν πατέρα καὶ τ' ἀδελφάκια σου ν' ἀσπασθῆς;»
 Μάτηρ ὀδύρεται ἀπελπισ μήτηρ καὶ τῶν δακρῶν της χύνει ρουνοῦς
 ἢ κόρη ἄνους δὲν τὴν ἀκούει, ἀπέπητ' ἤδη ἔς τοὺς οὐρανοῦς.

✱

«ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΑ», τὸ ἐγκριτὸν τοῦτο ἡμερολόγιον, τὸ ἀντιπροσωπεῖον τὴν φιλολογικὴν ἡμῶν κίνησιν καὶ τὸ διασαλπίζον πᾶν νέον ἔργον δυνάμενον νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐπίζηλον εἰς τὴν πολιτείαν τῶν γραμμάτων, ξενίζει εἰς τὰς στήλας αὐτῆς ποιήσεις τινὰς τοῦ νεαροῦ ἐκ Μακεδονίας ποιητοῦ κ. Γεωργίου Σαΐακτοῦ. Πλὴν τῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ κοσμήσωσι τὸ εἰρημένον ἡμερολόγιον, ὃ διακεκριμένος διευθυντῆς αὐτοῦ ἐκρίνει εὐλογον νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὴν συμπαθῆ εἰκόνα τοῦ εὐέλπιδος ποιητοῦ, τοῦ τόσα ὠραῖα καὶ χαριτωμένα ποιήματα γράφοντος. Ὁ χῶρος δυστυχῶς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ γράψωμεν ἢ ὀλίγας τινὰς λέξεις περὶ τῶν ποιημάτων τούτων, εἰλημμένων ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς ἐπιγραφομένης «Παράπονα» εἰς τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχουν ἀκριβῶς τὰ στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀληθῆ ἐκείνην ποίησιν τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω βάλουσαν καὶ σπινθηρίζουσαν ἐξ ἰδίας λάμψεως. Ἡμέραν τινὰ μεταβάλλοντες παρὰ τῷ πολυτίμῳ ἡμῶν φίλῳ κ. *I. Ἀρσένῃ*, κατὰ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΣΑΪΑΚΤΗΣ

τύχην ἐπὶ τοῦ γραφείου του εὔρομεν χειρόγραφόν τι ἐμπεριέχον μερικὰς ποιήσεις τοῦ κ. Γεωργίου Σαΐακτοῦ. Ἀναγνώσαντες ἐπισταμέ-

νωσ αὐτάς, ἐξεφράσαμεν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσωμεν τὸν διακεκρι-
 μένον νέον τὸν συγκινήσαντα ἡμᾶς. Πράγματι ἡ ἐπιθυμία μας αὕτη
 δὲν ἐβράδυνε νὰ πραγματοποιηθῆ, μετὰ μεγάλης δὲ ἀγαλλιάσεως εὐ-
 ρομεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὄλην τὴν χάριν, ὄλην τὴν θέρμην, ὄλην τὴν αἰ-
 σθηματικότητα, ὄλην τὴν εἰλικρίνειαν τὴν χαρακτηρίζουσαν τὴν ποίη-
 σίν του. Καὶ εἶνε βεβαίως μεγίστη εὐχαρίστησις τὸ ν' ἀνευρίσκῃ τις εἰς
 τὸν συγγραφέα τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ διακαὴς πόθος τοῦ Πασχάλ καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν ὁσημέραι
 πραγματοποιεῖται, καθότι ἡ ποίησις ἐγκαταλείπουσα τὰ ὄνειρα καὶ ἐπι-
 ζητοῦσα τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐκφράζει ἢ αἰσθήματα ζωντανὰ καὶ σκέψεις
 ὠρίμους, ἐξερχομένας ἀπὸ τὸ χωνευτήριον τοῦ νοῦ.

Ἡ ἀπλότης περὶ τὴν ἐκφρασίαν, ἡ μαθηματικὴ σχεδὸν ἀκρίβεια εἰς τὰς
 παρμωιώσεις, ἡ θερμὴ φαντασία καὶ ἡ ὀρθὴ κρίσις εἶνε τὰ μόνα στοι-
 χεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀληθῆ ποίησιν. Τὰ προσόντα ταῦτα ἐνυπάρ-
 χουν καὶ εἰς τοὺς στίχους τοῦ κ. Σαΐακτῆ, τὸν ὁποῖον συγχαίρομεν ἀπὸ
 καρδίας καὶ παροτρύνομεν νὰ προβῆ εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς ὅλης συλ-
 λογῆς, τῆς τόσον τιμώσης αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Σ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Με πόδι ἀργοκίνητο
 Μὲ μάτι δειλιασμένο,
 Σὲ μιὰ κλεισμένη κάμερα
 Ἀγάλι-ἀγάλια ἔμπαίω.

✽

Σ τὴν λατρευτὴν εἰκόνα της
 Γονατιστὸς ἀντίκρα,
 Τὴν ἐμμορφιά της ἔκτυπα
 Μὲ πόνο καὶ μὲ πίκρα...

✽

Δυὸ χρόνια τώρα ἔπερασαν
 Ποῦ ζῶ σὲ τόπο ξένο,
 Κ' ἓνα γλυκὸ της μήνυμα
 Τοῦ κάκου περιμένω.

✽

Δυὸ χρόνια ἡ λύπη σέρνεται
 Σ τὰ στήθια μου σὰν κάμψη,
 Χωρὶς ἐν' ἄστρο καὶ γιὰ μὲ
 Σ τὰ σύννεφα νὰ λάμψη.

Καὶ τώρα ποῦ ἡ εἰκόνα της
 Ἀντίκρα μου γελοῦσε,
 Μιὰ πλάσι οὐρανοφάνταφτη
 Τριγύρω μου ἔπερνοσε.

✽

Κ' ἐγάδευε τὸ μάτι μου
 Τὴ χάρι τοῦ κορμιοῦ της,
 Κ' ἐγάδευε τὸ χέρι μου
 Τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ της.

✽

Κάθε γραμμὴ τῆς ὄψης της,
 Κάθε ματιᾶς ἀχτίδα,
 Χαράσσονταν ἔς τὰ στήθια μου
 Σὰ δίκοπη λεπίδα.

✽

Κάθε πτυχὴ τοῦ στήθους της
 Ἐμτροῦς ἓνα παλμὸ μου,
 Κάθε καμπὴ τοῦ γελίου της
 Ἐμορφοῦς ἓνα καὶ μὸ μου.